

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: THORS REISE TIL JOTHUNHEIM

Citation: Oehlenschläger, Adam: "THORS REISE TIL JOTHUNHEIM", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter III*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl03val-shoot-workid57260.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter III

THORS REISE TIL JOTHUNHEIM ET EPISK DIGT I 5 SANGE

30

31

FØRSTE SANG.

1.

Et Sagn fuld værd at høre
Med gamle Runer staaer,
Laaner mig Eders Øre,
Mens jeg Guldharpn slaar.
Hvad i de mørke Skrifter
Er sæt med sindrig Hu
Om Gudernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

2.

Saa melder en gammel Sanger
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt *Trudvanger*,
Deri en Hofgaard staaer;
Dets Lofte paa Piller ruge,
Af Sale er Huset fuld;
Fem Hundred, fyrgetiuge,
Og vel beklædt med Guld.

3.

Søer og grønne Volde
Er trindt om Gaarden lagt,
32 Med kobberrøde Skiolde
Er hele Huset takt.
Det Kobber kan man skue
Fra Jordens dybe Dal;
Høit straaler i sin Lue
Den lyse Kæmpesal.

4.

Der boer den Gud for Krige,
Den stærke *Asa-Thor*.
Næst Odin, kan man sige,
Er han meest høi og stor.
Han styrker vakkre Helte,
Alt med sin Manddoms Aand;
Om Lænd har han et Belte,
Staalhandske paa sin Haand.

5.

Mjølner, hans tunge Hammer,
Er dog den bedste Skat;
Hvor helst med den han rammer,
Der følger Døden brat.
Naar Beltet han griber efter,
Og giorder om sin Lænd,
Da voxe svart hans Kræfter,
Vel fremfor alle Mænd.

6.

Af Aser overvundet,
Fra Dagens Lys forstødt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor alt er koldt og dødt,
Utgardeløk i Lænker,
33 Den Jettens fule Drot,
Paa Hævn der evig tænker,
Udi sit Fængselslot.

7.

Thi drog han til den Ende
Til Upsals Helligdom;
Han slukte Offrets Brænde
Og rev dets Altre om.
Hofgoder der monde stande;
Dem slog han ned for Fod,
Og drak af Hovedpande
Det fromme lunkne Blod.

8.

Da Odin brat erfared
Den fule Idræt nu,
Da svarlig aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
I Hast han sammenkaldte
De Aser til et Raad;
Og lydeligt fortalte
Utgardelokes Daad.

9.

Da nu de Aser hørte
Den Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Og deres Blod blev Ild,
Enhver af Hevn mon tørste,
Ved hvad der nys var hændt,
Til *Jothunheimas* Fyrste
Han bad at vorde sendt.

34

10.

De Guder da brat mon haste;
Dog stærkest higed Thor.
Da bad dem Odin kaste
Guldtavel over Bord;
Men først om trende Dage
Bestemte han den Tid,
At ingen skulde drage
Med Harm iilsindet did.

11.

Til Bords da Hver sig satte
Med Higen i sit Sind;
Thors Tanker var saa bratte,
Han støtted Haand mod Kind,
Man saae ham længe grunde;
Den Herre tænkte paa,
Hvorledes bedst han kunde

Den Jothun straffet faae.

12.

Den asianske Herre,
Med staalbeklædte Bryst,
Tit spænder for sin Kerre,
Har til at age Lyst.
De Bukke frem han kalder
Ud af den lune Stald.
Naar Kerren vældigt gjalder
Det kaldes Tordenskrald.

13.

Den er vel *Loke* nævnet
Blandt asianske Mænd,
35 Som ofte did er stevnet
For Asketræet hen;
Dannis er han tilsyne
Men Falskhed er hans Skik;
Under hans Øienbryne
Har han et listigt Blik.

14.

Stor Snildhed er ham skienket;
De asianske Mænd
Haver han ofte krænket
Og frydet tit igjen;
Heel pyntelig i Tale
Er han, og snild i Ord.
Han sad i Odins Sale
Paa Bænk med Asathor.

15.

De vene Valhals Piger
Med Kinden rosenrød,
Da rakte hver en Kriger
En Drik saa saare sød.

De største Horn udstukke
De understærke Mænd.
Thor ledte sine Bukke
Da brat for Kerren hen.

16.

Med Søm han fast mon nagle
Guldsko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæst om stærken Bov,
Tog saa i Haand sin Hammer,
36 Bød Loke fare med,
Der gnistred Ild og Flammer
Saa hardt de foer afsted.

17.

Ned ad den hvalte Bue
Da kørte Auka-Thor;
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte
Da Kerren forbi ham gik;
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

18.

Da saae man dybt fra Jorden
Et svart og bistert Syn;
Det buldrede med Torden,
Det glimtede med Lyn.
Guldkerren som en Svane
Da skilte Skyen ad.
Den høie Jothunbane
Deri med Loke sad.

19.

Meldte da Loke fage,

(Beständig arg i Hu)
Har du ei Lyst at drage
Til Jothunheima nu?
Dig brænder ingen Lue;
Af Styrke har du nok;
Lyster dig ei at skue
Engang Utgardelok?

37

20.

Hvo veed om hist du vinder
Udi det Tærningspil?
At staae for barske Fiender
Skal Mod og Styrke til.
Hvo iblandt Aser kneiser
Som du i Kraft og Aand?
Jeg tænker: bedst du reiser
Da did paa egen Haand.

21.

Da svared Thor hin stærke,
En Helt saa gram i Strid:
Paa vore Pandersærke
Ei kiendes Sverdebid.
Min Hielm har ingen Skrammer;
Den trodser Jernets Vold;
Og hvor min Miølnr rammer
Der styrter Dverg og Trolld.

22.

Min Fader alting skuer;
Ham bør sig største Priis.
Hans Øie kraftigt luer
Hans Aand er saare viis.
Dog kan vel Thor sig raade;
Det er min Stoltheds Gift,
At takke Odins Naade
For hver forundt Bedrift.

23.

Kjørte den bolde Herre,
Den stærke Asa-Thor,
38 Med Loke paa sin Kerre
Ned ad den grønne Jord.
Smaafugle sang paa Qviste,
Sig bøied de smækkre Træer,
Ret ligesom de vidste
At Valhals Gud var nær.

24.

Roser og smaa Violer
Da falmed for hans Blik.
Det spæde Blomst ei taaler
Saa svar en Luedrik.
Sig deres Kalke lukked
Langs ad den stolte Vei;
Det var, ret som de sukked,
Fordi han saae dem ei.

25.

Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veeg;
Over de Bølger svale
Den gule Maane steeg.
Forbi to Kæmpehøie
Da kjørte den Herre mild;
Der smilte først han Øie
Med en lemfældig Ild.

26.

De Skyer sig monne flytte
Saa graaligt langsom frem.
Da kom de til en Hytte,
Det var en Bondes Hiem.
Thor fra sin gyldne Kerre
39 Da fordred Nattely,
Bonden giensvarte: Herre!
Det vil jeg strax dig flye.

27.

Traadde med venligt Øie
De Kæmper ind fra Toft;
De maatte dybt sig bøie
For Husets lave Loft.
Der sad den Bondes Qvinde,
Hans Dotter gik ud paa Stand
Under de høie Linde.
Hun var en Lillievand.

28.

Den Bonde sig monne neie
Med Qvinden drøvelig;
Han sagde: Vi kan ei pleie
Jer, som det burde sig.
Nødtørftighed os tvinger
At æde Jordens Rod.
Da bød dem Miølners Svinger
At have freidigt Mod.

29.

Den stærke Jothunbane
Fat om sin Hammer tog.
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

40

30.

De er vel værd at høre
De underfulde Ord:
De Bukke rundt kan kiøre
Kring Jorden Asa-Thor;
Til Nådver han dem søder;
Kaster Skind og Been i Vraa;
Naar aarle Solen gløder,
De atter karske staae.

31.

Da kom fra grønne Skove
Den Dreng med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue
Alt paa de Fliser smaa
Brændte den muntre Lue,
Heel lystig ud det saae.

32.

Et Fad ei Bonden eied
Udi sin hele Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Giedebukke
Da trøstelig de nød.
Det Blod, som kom i Krukke,
Var bleven liflig Miød.

33.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei seen,
41 Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been;
Bondens Smaadrenge behænde,
Da vilde sin egen Tarv;
Han brød et Been i tvende,
Og aad den stærke Marv.

34.

De Fugle qviddred glade
I aarle Morgenstund;
Da klædte de sig i Plade
Alt efter korten Blund.
De Vaaben monne hærde,
Bandt Skinner om Arm og Been;
Og sleb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

35.

Da var det først tilfulde
Man Drengens List fornam;
Bukken som trække skulde,
Var udi Hoften lam.
Da Thor mon Læben bide,
At lee ham ikke lysted;
Knoklerne bleve hvide,
Saa haardt han Miølner krysted.

36.

Hans Seener haardt sig spændte;
Jeg siger det for sand;
Det Hvid' i Øiet udvendte
Den understærke Mand.
Sit Bryn han dybt lod synke,
42 Ret som den vrede Biørn;
Da maatte man vel ynke
Den Bonde med Viv og Børn.

37.

De Varsler var heel onde,
Den Nød vare saare stor;
Neied den uselig Bonde
Sig dybt for Asa-Thor.
Bød ham alt, hvad han aatte
For Drengens onde Værk;
Da smile vel han maatte
Den rige Kæmpe stærk.

38.

Han ynktes ved den Qvide,
Ved Bondens store Nød.
Hans Miner blev heel blide,
Han op ham stande bød.
Han sagde, vil du mig give
Din Søn og Datter bold,
Da skal de hos mig blive
Og føre Stang og Skiold.

39.

Da maatte sig vel glæde
Den Bonde af ganske Hu.
I Staal og Pandserklæde
Dem Loke førte nu.
Tialf og *Rosga* liden
Ei deres Glæde dulgte;
Beständig trofast siden
Den stærke As de fulgte.

43

40.

Thrudvangers stolte Herre
Drog frem med freidigt Mod;
Hans Bukke med hans Kerre
Tildes hos Bonden stod.
Til Jothunheim at vanke
Lysted den stærke Mand.
Droge de Kæmper ranke
Da mod Troldkæmpe-Land.

41.

Det kan jeg fuldvel sige
Tialf blev en Helt saa god;
Han var en Kæmpes Lige
I Førlighed og Mod.
Det voldte stærken Spise;
Dertil var han heel klog;
Thor monne høit ham prise.
Han bar den tunge Braag.

42.

Rosga den vene Syster
Vel havde Freyas Maal,
Om hendes trinde Bryster
Sig hvælved blanken Staal.
Som ingen Møe i Tule
Hun smilte kiek og huld,
Over de Lokker gule

Bar hun en Hielm af Guld.

43.

Med megen Larm og Bulder
Gud Thor i Kopper gik
44 Med Miølnar paa sin Skulder,
Med Fasthed i sit Blik.
Loke var ei betyngtet;
Med lette Skridt han gled.
Hans sorte Lok sig slynged
Af hvide Brynie ned.

44.

Som nu de Kæmper gode
Sig rask afsted begav,
Da pludselig de stode
For et vredladent Hav.
De stolte Bølger skummed,
Og rørte hviden Bund.
Vredeligt *Ægir* brummed
Huult fra sin sorte Grund.

45.

I dybe Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Krone af Koraller
Han om sin Tinding har;
Han styrer Bølgen dunkel
Med sin Baadshagestang
Besat med klar Karfunkel,
Hans Haar og Skieg er Tang.

46.

Naar med sin Stang han rager
Den understærke Gud,
Da Havet vældigt brager,
Og seer heel bistert ud.

Paa *Hlese*y kan I finde
45 Hans Muskelthronen staae.
Ran er den Herres Qvinde;
Hans Datter *Bølg*en blaa.

47.

Med *Niord* tit Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad *Bølg*ens Ryg.
Dens vilde Flugt formindsker
Vist Havets Rasen ei;
Forfærdeligt den vrindsker
Hen ad sin vaade Vei.

48.

Da Thor nu mon fornemme,
Selv *Løke* frygtsom stod,
Da hæved han sin Stemme,
Og bad ham fæste Mod.
Du bødste mig selv hiddrage,
Sagde den stærke Mand;
Nu vil vi ei forsage,
I hvad der møde kan.

49.

Thi styrted som en Klippe
I Havet *Asathor*;
Han lod ei *Haabet* glippe,
De *Andre* efterfoer.
Med *Hielm* og *Pandsersærke*,
Opmuntred', uforsagt,
Strede de *Kæmper stærke*
Mod Havets store Magt.

50.

De stemte sig med Vælde
Igiennem Fraad' og Tang;
Under steile Fielde
De hørte Havfru'sang.
Da gjeldte det tilvisse
At bryde vaaden Rum;
Høit over deres Isse
Slog Havets hvide Skum.

51.

Det maa Enhver vel sige:
Den understærke Thor
I Styrke har ei Lige
Paa Himmelen som paa Jord;
Han sine Sener spændte,
Han hialp de Andre hver.
Ret som en Hval han rendte
Forbi de skarpe Skiær.

52.

Kun sielden længe dvæler
Den understærke Mand,
Snart Midgardsormens Qvæler
Vandt til det tørre Sand,
Da stod de vandbetyngt
Ved Maanens matte Skin
Udi en Ørk, hvor Lynget
Dem vikled Foden ind.

53.

Før falder Maanens Skive
Fra Himlen ned til Jord,
47 Før Thor kan modløs blive;
Han raabte høit de Ord:
Nu lader os med hverandre
Ved dette røde Lius
Dybt ind i Landet vandre,
Indtil vi seer et Huus.

54.

De vanked op i Landet
Med stor Besværlighed;
Snart siunke de i Sandet,
Snart de paa Isen glead.
Der blæste skarpe Vinde,
Da segned Rosga hen:
Loke hialp den hulde Qvinde,
Han var en Qvindeven.

55.

Natten var sort at skue,
Det hyled fiern og nær,
Den mørke Himmelbue
Var fuld af røde Sværd,
Af Stierner med Riis og Haler;
Da skialv den vene Mø,
Man hørte store Hvaler
At fnyse i vilden Sø.

56.

Thor blev i Hu da bister,
Han spændte fast sit Belte:
Utgardeloke frister
De lyse Asgards Helte!
Han skal os ei forlede;
48 Jeg vil hans Frækhed dæmpe!
Saa talde i sin Vrede
Gud Thor, den stærke Kæmpe.

57.

Da blev de vaer en Hytte.
De ginge strax derind.
Den kunde vel beskytte
For Kuld og skarpe Vind.
Dens Rum var saare vide,
Sligt Huus de saae ei før.
Dets ene ganske Side
Var en heel mægtig Dør.

58.

Thi løste de da Braagen,
De trængte vel til Føde,
Ung Rosga sad i Krogen
Med Kinder lidet røde.
To sødne Bukkebove
Da Hungeren fordrev.
Saa gik de hen at sove;
Kun Thor aarvaagen blev.

59.

I Døren han sig satte
Med Haand alt under Kind,
Sin Miølnr han mon fatte
Med uforfærdet Sind.
Han maatte sig vel trøste
Alt ved sin bedste Skat,
Saa fast han den mon kryste
Og stirred i svarten Nat.

49

ANDEN SANG.

1.

Som Thor med vaagent Øre
Nu trøstigt sad i Mag,
Da fik han snart at høre
Et svart og vældigt Brag.
Havet, som stedse skummed,
Blev overdøvet brat;
Det var som Jorden brummed,
Dybt i den tause Nat.

2.

De sorte Skyer braged,
Og røde Straaler stod;
Det var, som Muldet knaged
Under den Herres Fod;
Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft.
Han spændte sit Sværdbelte,

Og svang sit Hammerskaft.

3.

Han raabte med stor Harme
Hen ad den mørke Vei:
50 Hvad tør saaledes larme,
Naar *Hlorida* ager ei?
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
At slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Plader rysted.

4.

Da monne den Stierneskare,
Med Haler af røden Blod,
En *Jothun* brat opklare
Alt for den Herres Fod.
I Søvnne han sig strakte,
Han var vel stærk og stor,
Hans Krop sig vidt udtrakke
Langs ad den nøgne Jord.

5.

Da mon med Miølner høde
Den Herre kiek og bold;
Han vilde slaae tildøde
I Hast den arge Trold.
Det var sig Jetten svare,
Han sprang fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

6.

Da hørtes vældigt buldre,
Han foer saa gramt afsted.
Han havde brede Skuldre
Og stærke Knokkelled.

Ei mindste Ord han sagde,
51 Men stirred nær og fiern,
De haarde Sener lagde
Sig om hans Arm som Jern.

7.

Da glemte Thor at høde;
Ham lysted ei at true,
Grant ved de Lius saa røde
Han monne den Jothun skue.
Han sagde: Siig mig dette,
Hvad est du for en Mand?
Giensvarte stærken Jette:
Jeg er fra Kæmpeland.

8.

Vel *Skrymner* man mig nævner.
Med lange Stang i Haand
Jeg slaaer, at svarlig revner
Hver Ring, hvert Pandserbaand.
I Hielm og Vargestoke
Vel foret blødt med Maar
Jeg tiener Utgardeloke
Udi hans Herre-Gaard.

9.

Ikke du mig behøver
At sige her dit Navn.
Søn af en Sværdesløver!
Du est ei Jettens Gavn.
Dig nævner høit med Ære
Himmel, dertil vel Jord;
Dog liden tykkes mig være
Valhallas Asathor.

10.

Heel ræd du blevst tilvisse
Nys ved min sagte Larm,
Med Hielmen om din Isse
Du naaer ei til min Arm.
Jeg paa min Haand dig sætter
I al dit Kobber klæd,
Dog nævnes jeg blandt Jetter
Spærlemmet meest og spæd.

11.

Den Jothun ydermere
Saaledes tog til Ord:
Hvor mon min Handske være?
Har du bortslæbt den, Thor?
Han kunde sin Spot ei dølge,
Han loe af Valhals Gud,
Da vaagned den Herres Følge,
Og kom af Hytten ud.

12.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;
Han ydermere mæled:
Hvor er min Handske nu?
Hans tykke Hielmbusk vaied
Som Fieldets Grannetop;
Han sig til Jorden neied,
Og løfted Hytten op.

13.

Da saae de Kæmper gode
Ved aarle Morgenstid,
53 Hvad de en Hytte troede,
Var en Staalhandske viid.
Jetten den monne tage,
Han trak den paa til Gru.
Da monne brat forsage
De Kæmper af ganske Hu.

14.

Thor hørtes da at tale,
En Helt saa kiek og huld;
Han monne dem vel husvale,
Han var saa tillidsfuld.
Ei Kraften i at voxer
Bestaaer - saa var hans Ord:
En Ulv tit vog en Oxe,
Var dog ei nær saa stor.

15.

Jeg kan vel sige dette:
Ei skal mit Mod forgaae,
Skiønt denne fule Jette
Lader til godt at slaae.
Jeg føler dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det hvis jeg skulde
Mistroe mit Hammerskaft.

16.

Det var sig Jetten svare,
Han støtted sig til Spiud:
Hvad driver Thor at fare
Saa langt fra Asgard ud?
Hvad vilst du, kiere Herre!
54 I denne Ørk paa Sand?
Hvi stander uden Kerre
Thor i Troldkæmpeland?

17.

Da svared med stor Ære
Den Gud, for Helte kier:
Mig lyster her at være,
Og derfor er jeg her.
Alt om din Drot hin Sorte
Jeg hørte mangt et Ord,
Snart inden for hans Porte
Staaer Valhals Asathor.

18.

Jeg vil den Helt dog skue,
Ja gieste ham dertil,
Jeg frygter ei hans Lue
Og ei hans Trolddomsspil.
Før altid Jetter skialve,
Naar frem treen Asathor.
Da smilte Rosg' og Tialfe
Til deres Herres Ord.

19.

Raabte da Jetten svare,
Saa det i Bierget klang:
Du sætter dig udi Fare,
Lad af med denne Gang.
Giennem de sorte Stænger,
Som hegner Utgards Hiem,
Sig ingen Asa trænger
Hidtil ustraffet frem.

55

20.

Lad af, du hvide Aser!
At nærmes dig min Drot.
Hvad hielper det, du raser?
Det blier din Skam og Spot.
Du kommer ei som Frende,
Du har et fiendtligt Sind.
Det bliver din Elende,
Saafremt du gaaer derind.

21.

Vend om, vend om tilbage
Op til dit lyse Hiem.
Hvad gavner dig at drage
Blandt Lyng og Tidsler frem?
Et Hav, hvor Bølger trille,
En Ørk hvor Stormen tuder,
Blev sat for at adskille
Jetter og lyse Guder.

22.

I Lyst, som aldrig savnes,
I Spil og Vaabendands
De stolte Guder favnes
Af Solens varme Glands.
Jer Nornen har beskiæret
Et lystigt Hersker-Liv;
Vorde tilbedt og æret
Af Mand saavel som Viv.

23.

Jetter og sorte Trolde
Fik et heel andet Mærke.
56 Inden Fieldets Volde
De voxe kiæmpestærke.
Ei Jordens Børn dem dyrke,
Til Skræk de bryde frem,
Thi Klippens Kraft og Styrke
Faae de i mørken Hiem.

24.

Sort Bolig blev os givet,
Kun Lys af Branden rød;
Som Aser bringe Livet
Vi bringe Skræk og Død.
Os Mulmet oftest skiuler
Vi dierve med Køller slaee;
I vore dybe Huler
Selv Guder gyse maae.

25.

Thor monne svarligt studse,
Slog Hamren mod sit Skiold;
Han sagde: onde Thusse!
Du est en arger Troid!
Min Miølner nu ei langer
Op mellem dine Bryn,
Men sad jeg i Thrudvanger,
Jeg knuste dig med Lyn.

26.

Hvor vover Utgards Kæmpe
At tale saa til Thor?
Vilst du mit Mod neddæmpe,
Du Myr' i svarten Jord?
Skiøndt du dig høit kanst række
57 Fra disse Tidsler ud,
Tro ei du kanst forskrække
Valhallas stolte Gud.

27.

Han sagde ydermere
Den Herre saa mangelund:
Var der af Jetter flere
End Sand paa Havsens Bund,
End Øgler i Nastronds Sale,
Det var mig lige Skiæl;
Det skulde mig ret husvale
At slaae Enhver ihiel.

28.

De Guder, Jorden dyrker
Med Ild og Offerblod,
Fik Kraft og selsom Styrke
Med Dannished og Mod.
Troer du at Mørkets Jetter
I Magt os overgaaer?
At Asa-Thors Idrætter
Selv under Lokes staaer?

29.

Du svulne Svamp tilvisse
Med luftig skiøre Spær!
Jeg burde kløve din Isse
Med dette gode Sværd.
Vel Jordens Børn maa bløde
For Eders grumme Tand;
Men Thor kan Eder døde
Blot med sin Skiolderand.

30.

Den graa Alfader satte
Jer hen i sorten Hiem.
Blandt Luer og Biergets Skatte
I lumsk kun bryde frem,
Kun Natten Eder maner;
Da faaer I Overhaand.
Er Livets lumske Baner
Med lange Spiud i Haand.

31.

Paa Lys I stedse pukke
Dertil hver Kraft saa god;
Derfor I Øiet udhugge
Og drikke Hiertets Blod.
Efter alt Godt at dræbe,
Som Ulv og hungrig Biørn,
Kun dirrer Eders Læbe,
I blege Nattens Børn!

32.

Men Aserne fik Vælde
Med Viisdom og med Raad.
Vi skal vel Eder fælde,
Saa er af *Vola* spaaed.
Vi skal Jer brat nedknuse;
Bierget blier Eders Grav.
Da Eders Blod skal bruse,
Som et fortvivlet Hav.

33.

Selv Eders Slægt i Bierge
Med Hammer og med Tang,
59 De listig kloge *Dverge*
Maa Eders Undergang.

De smedde mangt et Stykke
Til Østens lyse Æt;
Dem skal vi eengang smykke
Med Eders røde Tvæt.

34.

Miølner min tunge Hammer
Gav mig en Dverg saa god.
Under dens dybe Skrammer
Frempipler Dødsens Flod.
Disligest dette Belte,
Som gjør mig stærk og stor.
Thi frygt den Gud for Helte!
Saa taled Asathor.

35.

Det var sig Jetten svare,
Ringled med Pandserbaand.
Thor stod i Harnisk klare
Med Miølner høit i Haand.
Da giøs den arge Jette
Alt ved den Herres Mod.
Han sagde: Vi vil ei trætte,
Du ædle Kæmpe god.

36.

Jeg vil dig Veien vise
Til Utgards fierne Hiem,
Jeg skal dig vel bespise,
Mens her vi vandre frem.
Han sagde ydermere:
60 Du est en tapper Mand!
Kiert vil det Loke være
At see dig i sit Land.

37.

Ginge de Kæmper gode

Langs med den stille Sø,
Da var ei ræd tilmode
Selv Rosga den vene Mø.
Skrymner, stærken Kæmpe,
Gik med en Braag foran,
Da monne Vreden dæmpe
Gud Thor den stærke Mand.

38.

Som nu de længer ginge
Blev Veien mere god.
De bolde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette
I røden Aftenstund.
Stode de Kæmper trætte
Brat for en løvrig Lund.

39.

Da sagde Jetten svare,
Han Braagen synke lod:
Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god;
Alt i den grønne Skygge,
Hvorhen de Fugle tye,
Der vil vi hvile trygge
Til aarle Morgengry.

61

40.

Løfted han Braagen snarlig
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varlig
Alt med dens møre Baand.
Han sagde, du vilst finde
En Nadver her at staae,
Saa god som nogensinde
Du den hos *Sif* kan faae.

41.

Den skulderbrede Jette
Gik bort med disse Ord.
Han monne ned sig sætte
Alt paa den grønne Jord.
Udi de stille Skove,
Udi det lune Læ
Den Jothun monne sove
Under et løvfuldt Træ.

42.

Gud Thor dertil vel Loke
Samt Tialf og Rosga hvid,
I Hielm og Vargestoke,
I svalen Aftenstid,
Paa Græsset ned sig satte
Saa hungrig ved den Gang.
De monne Braagen skatte
Dertil den Kæmpe lang.

43.

Da sagde Thor med Ære,
Den understærke Mand:
62 Vi maa det mage Kiere!
At Skrymner ei klage kan.
Han bad mig varlig tage
Om Braagens møre Baand;
Derfor o Rosga fage!
Jeg gier den i din Haand.

44.

Sank da med venlig Villie
Alt under grønne Træ
Rosga den hvide Lillie
Paa sine runde Knæ.
Den Knude fast var knyttet;
Tæt slyngte sig de Baand.
Det Arbeid lidet nyttet;
Træt sank den spæde Haand.

45.

Thor fra moosgroete Stene
Til Tialf da raabte saa:
Du vilst vist ei formene,
At vi vor Nådver faae?
Din Syster intet mægter,
Den fagre Rosenkind;
Løs du de skiøre Hægter
Som slutter Skatten ind!

46.

Da Tialf paa Hug sig satte
Med Braagen mellem Been,
Dens Baand han vel mon fatte;
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
63 Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asathor:

47.

Slig Knude ei man bryder
Med en lemfældig Haand,
Klogt gør du, hvis du byder
At rive sønder de Baand.
Alt ved den lyse Maane!
Da svared Asathor:
Dem har jeg lovt at skaane,
Og bryder ei mit Ord.

48.

Loke du bolde Kæmpe!
Min ædle Følgesvend!
Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
Gak du til Braagen hen,
Hvad der for Jordens Slægter
Er tungt ja skiult i Løn,
Det tror jeg vel, du mægter;
Du fagre Laufey's Søn.

49.

Det vil jeg ei fordølge;
Da gik den snilde Gud;
Hans sorte Lok mon bølge
Ned ad det hvide Skrud.
Loke den Braag i Hænde
Da tog med megen List -
Men intet det monne bevende
Alt efter lange Frist.

64

50.

Da smilte Thor hin faste,
Han reiste sig fra Steen;
Han monne svarlig haste,
Han var ei længe seen;
Han greb om Baandets Ender,
Saa kiær var ham den Brad; -
Men med de stærke Hænder
Han skilte intet ad.

51.

Greb da den Gud i Vrede
Sit Sværd i største Hast;
Han trak det af sin Skede,
Han hug paa Knuden fast.
Heel svarligt da han hugged;
Han brugte vel sin Haand; -
Men end bestandig lukked
For Braagen de seige Baand.

52.

Da hæved Thor hin stærke
Sin Miølnr med Hænder begge;
Han sagde: Jeg kan mærke,
At Trolden mig vil giække,
Thi vil jeg nu ham dræbe
Alt for hans onde Værk;
Mit Jern i Blod skal klæbe
Paa brystne Pandsersærk.

53.

Gik for den Trolde at døde
Gud Thor da hen i Mag.
65 Han monne med Miølnere høde
Han slog et vældigt Slag
Ret midt udi hans Pande
Mellem de tykke Bryn.
Det maatte de Kæmper sande,
Det var et svarligt Syn.

54.

Det var sig Jetten svare,
Han Øiet halv oplod;
Han saae, i Harnisk klare
Thor ved hans Side stod;
Han sagde: Hvi blev jeg vaagen?
Faldt ned paa mig et Blad?
Hvor staaer det sig med Braagen?
Har du nu skilt den ad?

55.

I Harm da Thor mon blusse;
Han beed sig i sin Læbe.
Han tænkte: du onde Thusse!
Jeg skal dig dog vel dræbe.
Jetten ei længe skumled,
Han sov paa grønne Vold.
Høit det i Skoven rumled,
Saa snorked den lede Trolde.

56.

Slog da med Kraft og Harm
Gud Thor kun lidet blidt.
Han hæved sine Arme
Heel mandeligt og tit.
Der gnistred Ild og Flamme;
66 Den Gud var vred i Sind;
Thi sank den tunge Hammer
Vel dybt til Næbet ind.

57.

Det var sig Jetten stærke,
Trak lidet med sin Mund;
Han sagde: Jeg kan mærke,
Jeg sover i en Lund.
For tit jeg bliver vaagen,
Nu faldt der ned et Bær.
Hvor staaer det sig med Braagen?
Nu dog vel løst den er!

58.

Derpaa sig Trolden vendte,
Og sov paa bløden Jord.
Da fast sit Belte spændte
Den stærke Asa-Thor.
Høit lød hans Stemme klare
Til Odin op i Sky;
Da monne den Fugleskare
Forfærd af Skoven flye.

59.

Hans Øine stod i Lue,
Der hørtes stærke Skrald.
Han hug af al Formue
Mod Jettens Pandeskal.
Strakte sig stærken Jette
Heel mødig da og seen.
Han sagde: Hvad er dette?
Nu faldt der ned en Green.

67

60.

Derpaa han langsomt reiste
Sig høit fra Græsset op.
Da Morgensolen kneiste
Alt over Skovens Top
Han sagde: Nu det bliver,
O stærke Thor, vel bedst,
At du dig did begiver,

Hvor du din Hu har fæst.

61.

Gik da heel blid og rolig
Den skulderbrede Trolde
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med sin Stang og Skiold.
De store Utgards Porte
Man da langt borte saae,
Befæst med Stænger sorte,
Samt Bolt og mægtig Slaa.

62.

Da strakte svaren Thuse
Mod Utgard ud sin Haand;
Han sagde: Ei du studse
For disse stærke Baand.
Han lagde Thor i Hænde
Et Spyd med Staal paa Top.
Han sagde: Med dets Ende
Du støder Porten op.

63.

Nu jeg Farvel maa sige;
Jeg kan ei længer gaae;
68 I Utgardlokes Rige
Fleer Jetter I see vil faae.
Lad Eder ei forfærde,
Gaaer frem med rolig Fod.
I har jo stærke Sværde,
Dertil vel Kraft og Mod.

64.

Derpaa sin Kaas han satte,
Mens fast han Braagen bandt,
Hen mod de Klipper bratte
I Nordens fierne Kant.

Han gik med Skridt heel svare
Hen mod den Biergerad.
Da drog den Kæmpeskare
Mod Utgards skumle Stad.

69

TREDIE SANG.

1.

En Saga fast utrolig
Jeg nu kundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Monne de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis,
Som gleeed de to tilbage
Hen paa den glatte lis.

2.

Da monne Veien dale;
Det gik i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat,
Da Tialf og Rosga gyste,
Men frem gik Asathor;
Hans Harnisk for dem lyste,
De traadde i hans Spor.

3.

Alt mere dybt de stege
Ned i de steengraae Field;
Da saae de Skygger blege,
Og hørte Kildevæld:
Gud Thor ei længe hviled,
Han slog sig ei til Taal;
Med raske Skridt han iled
Hen mod sin Idræts Maal.

4.

Som nu han frem sig skyndte
Heel fro og trøstelig;
Da Mørket snart begyndte
I Lys at tabe sig.
Man skued Fakler blaane
Udi den dybe Grøft.
Glimt af den blege Maane
Faldt i en Klippekløft.

5.

Da kom de til en Laage
Udi den Klipperad;
Der monne to Skygger vaage,
De tæt for Døren sad.
De vare dødlig blege
Og under Øine blaae;
De op fra Bænken stege,
Og paa det Følge saae.

6.

Den Ene var en Qvinde,
Den Anden var en Mand;
Sligt Folk man ingensinde
Saae i et andet Land.
De monne svarligt fryse
71 Udi det kolde Hiem.
De toge til at gyse,
Da Thor tiltalte dem.

7.

De havde Hielme sorte,
Hver løfted Hamren sin;
Foruden Pandserskiorte
De stod i hvide Lin.
De Hamre graalig hvide
Var giort af Dødningbeen;
De lod dem mat nedglide,
Da Asa-Thor fremtreen.

8.

De sagde: Ingensinde
Slig Skare før hidkom.
Hvad søger I derinde?
Vend om, o Flok! vend om!
De monne svarligt sukke
Udi den skumle Vraae.
De sagde: Vi mon indlukke
Kun dem, som døde paa Straa.

9.

Hvad vil I Kæmper stærke,
Som gløder i liflig Kraft,
Forinden Sprinkelværke,
Hvor ingen Fryd er havt?
Hvor blakket bleg en Kvinde
Uddeler Sorg og Qvalm
Blandt dem, som boe derinde,
Hendøet paa Bænkehalm?

72

10.

Da sagde Thor hin stærke
Til Rosg' og sine Mænd:
Nu kan jeg fuldvel mærke,
Hvor vi er vandret hen.
For *Helheims* sorte Grotter
Vi nu tilvisse staae.
Loke, din blege Dotter,
Vi snart at see vil faae.

11.

Da skielved Loke fage;
I Kinder steg hans Blod.
Han vilde gaae tilbage,
Han blev i Hu saa mod.
Han sagde: Jeg vil ei skue
Min Æt saa drøvelig.
Til Asgards lyse Lue

Jeg atter svinger mig.

12.

Da raabte Thor hin faste,
En Gud saa klog som stærk:
Du maa dig ei forhaste
Med overilet Værk.
Hvad nytter Sorg hin svare
Alt over Skiebnens Bud?
Lad brat slig Daarskab fare.
Den sømmer sig ei en Gud.

13.

Alt af en Jetteqvinde
Du dig bedaare lod;
73 Det Gode ingensinde
Sprang ud af Jetteblod:
Men vist din Elskovs Brynde
Stod udi Skuldas Bog;
Hun monne din Daad fremskynde,
Den Nørne, viis og klog.

14.

Man for din Æt maa gyse,
Men hvo foragter den?
Den skabtes til at kyse
Guder saavelsom Mænd.
En Angst, som ulmer, flammer,
Og bryder voldsomt ud,
Den kun fra dig nedstammer;
Du underfulde Gud!

15.

Hvor heldigst Livet gløder,
Hvor det i Kraft bestaaer,
Der altid Frygten møder
Om at det snart forgaaer;

Saaledes *Fenris* skrækker
I Valhals bedste Lyst;
Hans Blik en Frygt opvækker
Selv udi Odins Bryst.

16.

Hvad var vort Asgard vide
Vel frem for Jordens Hiem,
Hvis ikke Sorg og Qvide
Og Død adskilte dem?
Den eviglumske Smerte,
74 Ret som en Snog saa grøn,
Omvinder Jordens Hierte,
Det, Loke, er din Søn.

17.

Vel var det, Asa kiere!
At *Hel* du avled kiek,
Hun bør høit agtet være;
Hun straffer Niddingsværk.
Hun er min Hævnerinde,
Hun tugter rædde Mænd;
Thi lad din Sorg forsvinde,
Og vend ei om igien.

18.

Alt ved den kloge Tale
Forsvandt da Lokes Frygt.
Han monne sig husvale
Alt ved den Herres Kløgt.
Sit Spyd Gud Thor da hæved,
Og stødte Døren ind,
Den let tilbage svæved,
Ret som et Blad for Vind.

19.

Da saae man Thor at drage

Med sine Mænd afsted.
Høit mon den Hal gientage
Den Skares tunge Fied.
Det var sig Rosga liden,
Den fagre Lillievaand,
Hun vandred Thor ved Siden,
Og holdt ham ved sin Haand.

75

20.

Igiennem krumme Gange
Kun svage Lys de saae;
De var saa saare trange,
Der var heel ondt at gaae.
Da pludselig de skued
En Hule hen mod Nord,
Hvor Stenen høit sig bued
Udi en Sal saa stor.

21.

Der sad langs Væggens Side
De rædde Niflheims Mænd;
De var saa syglig hvide,
Thor vandred mod dem hen.
De var saa saare bange,
De svedte Angstens Sved.
Om deres Liv en Slange
Tæt slyngte sig og beed.

22.

En Stol høit monne stande
Alt under hvælvvet Steen;
Den var af Hovedpande,
Og skiøre Dødningbeen.
Der saae man Hel at true.
Halv var hun hvid, mod Fod,
Mod Issen blaa at skue,
Af underløbet Blod.

23.

Et Dødningbeen hin hvide,
Vel bleget i Maaneskin,
76 Hun strakte ud til Qvide
Med et hævngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun svang det som en Vaand;
Som Kongespir hun brugte
Det i sin klamme Haand.

24.

Det var saa tyst derinde,
En Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.
Tre Fakler blaalig lued,
Ved hver en Dødning stod,
Man idel Rædsel skued,
Kun intet Spor af Blod.

25.

Da saae man Thor at smile,
Han vendte sig omkring.
Han monne hurtig ile
Hen i de Dødes Ring;
Han raabte høit derinde
Da disse strænge Ord:
Saa gaae det hver en Qvinde,
Som ei tør følge Thor!

26.

I uselige Daarer!
Som frygted Saar og Død,
Nu Hel jer evig saarer
Med Qval og bitter Nød.
I lod ei Hielmen hvælte
77 Om Issen kiekt i Strid;
I skabtes til at skiælve,
Saa skiælv til Evigtid!

27.

Derpaa den strænge Kæmpe
Treen fast for Hela frem,
Han monne Stemmen dæmpe
I hendes mørke Hiem.
Han sagde: Gustne Qvinde!
Retfærdigt straffer du,
Dog staaer jeg ei herinde
Med en frivillig Hu.

28.

Til Utgards Drot at drage,
Dertil stod fast mit Sind,
Da monne han det saa mage,
At her jeg vandred ind.
Thi siig mig, hvis du mægter!
Hvad Kaas jeg tage maae,
For til de stærke Slægter
I Jothunheim at gaae.

29.

Da skreg til Miølners Svinger
Hel med sin Stemme styg;
Det klang som Sværdet klinger
Udi en Pandserryg:
Forlad min sorte Bue!
Gak frem, snart est du der.
Det blinder mig at skue
Din Sundheds Rosenskiær.

78

30.

Da vinkte brat behænde
Gud Thor med dristigt Blik.
Sig Løke bort mon vende,
Da Hel forbi han gik.
Fast han sit Øie lukked,
Saa tung var ham den Gang.
Hun saae paa ham og sukked,
I hendes Spir det klang.

31.

Det vil jeg ei fordølge;
Da gik den stærke Gud
Alt med sit lidet Følge
Af Hulen snarlig ud.
Igiennem Bierget vide
Han foer paa hurtig Fod;
Paa Fieldets anden Side
Den Gud da snarlig stod.

32.

Da laae ret for hans Øie
Den store Utgardstad,
Det mon ham vel fornøie,
Han blev i Hu saa glad.
Af store Biergerader
Var Byen sluttet ind;
Ved Porten Mænd i Plader
Sad der, med Haand paa Kind.

33.

Hen fra de grønne Volde
De smilte til hans Hammer;
79 De havde Klippeskiolde
Og Spyd af Granestammer,
Gud Thor gik uforfærdet
Afsted med sine Mænd,
De Jetter hæved Sværdet,
Men sænkte det igjen.

34.

Det Jettespyd hin lange,
Som Tialfe trolig bar,
Den Gud da monne fange
Alt med sin Kraft saa svar.
Hardt det mod Porten stevned,
Saa det i Bierget klang;
Da brat de Bolte revned,
Med Gny den Port opsprang.

35.

Da monne Rosga skielve,
Hun fandt sig i et Huus,
Hvor Klipper høit mon hvælte,
Og skiulte Dagens Lius.
En Væg af Marmor hvide
Stod for dem blank og blot,
Der finge de at vide,
Var Utgardlokes Slot.

36.

Udi den hvide Bolig
Ei skinte mindste Sol;
Der sad den Høvding rolig
I steenudhugne Stol,
Omkring den Drot hin svare,
80 Som der saa trøstig sad,
Stod udi Harnisk klare
En treleds Kæmpe-Rad.

37.

Thor monne paa ham stirre,
Den stærke Gud, saa trygt;
Han saae hans Læbe dirre
Af underkuet Frygt.
Han rørte ei en Sene,
Han var som Marmor graa;
Med røde Ædilstene
Paa Asathor han saae.

38.

Udi den dybe Hule
Der var stort Mørk' og Qvalm.
Han slog mod Skioldets Bule
Alt med sin Kiølv af Malm,
Da lyste Biergets Kløfter
Med Sølv og røden Guld.
Ild giennem dybe Grøfter
Sprang frem af sorten Muld.

39.

Alt ved de stærke Fakler
Den Drot da talde saa:
Du seer, at Loftet vakler,
Thi er det bedst at gaae.
Sit Blik Gud Thor da hæved,
Da han de Ord fornam;
Han saae en Klippe bæved,
Og vilde knuse ham.

81

40.

Han sagde: Det maa synke,
Som ei kan hæve sig;
Du skalst mig ikke ynke,
Hvis Stenen dræber mig.
Den Klods med megen Vælde
Da faldt fra høien Kløft
Ned i de hule Fielde -
Og fyldte Gulvets Grøft.

41.

Da aabned sig en Laage
I Biergets Side stor;
En hvid og døsig Taage
Ud af sit Gjemme foer.
Den monne rundtom fare
Udi en Bølgedands,
Omkring den Asa-Skare
Den lagde sig i Krands.

42.

Da smilte Gudens Læbe,
Han saae paa Jetten stift;
Dit Field mig ei kan dræbe,
Og heller ei din Gift.
Valhalla jeg forlader,
Jeg er sædvanlig tryg,
As-Odin er min Fader,

Min Moder kaldes Fryg.

43.

Da svared brat behænde
Den fule Utgards Drot:
82 Jeg veed vel, til hvad Ende
Du kommer i mit Slot.
Jeg veed, fra hvem du stammer
I lysen Klædebon,
Dog skrækker ei den Hammer
Du har udi din Haand.

44.

Du til din Styrke sætter
For stor og dristig Lid.
Husk Jetterne er Jetter!
Og det fra Arilds Tid.
Før Aserne de leved
Med megen Vælde stor,
Da ikke tænkt var blevet
Paa MiøIner og paa Thor.

45.

Ved Verdens første Tide,
Før nogen Lyset saae,
Var Gab i Afgrund vide,
Men endnu intet Straa.
Mod Norden lis og Taage
Da laae i Niffelhiem,
Fra Muspels sydre Laage
Foer Ild og Gnister frem.

46.

Da mødtes Hedens Vinde
Med Rimfrost i den Grav.
De blandte sig derinde,
Og der blev Draaber af.

Ild monne Kulden dæmpe
83 Og Kulden atter Ild.
Deraf fremstod en Kæmpe,
Den stærke *Ymer* vild.

47.

Han blev en vældig Fader
Til alle Troides Æt,
Som nu i Biergets Rader
Med megen Kraft er sæt.
Var da ei til din Kerre,
Som nu saa stolt du seer.
Da svared Tialfes Herre:
Lad mig kundgjøre meer!

48.

Jeg skal dig vist giengielde,
Fortælle Sagnet troe:
Da, ved Alfaudurs Vælde
Blev til Audumble Ko.
Hun slikked Rim af Stene,
Da sprang vor Stamme god
Af kolden Kraft ei ene
Men og af Kiød og Blod.

49.

I kolde stille Kræfter,
Sig blandte rørigt Liv;
Da *Bure* blev; derefter
Blev *Bør*, han tog en Viv
Af Eders Kæmpestamme,
Heel skøn og mild at see,
Deraf sprang frem i Flamme
Gud *Odin*, *Vil'* og *Vee*.

50.

Hvad hele Verden aatte
Udi sit dunkle Hiem,
Sig sammenhobe maatte,
For os at bringe frem.
Først mangen Egestamme
Maa voxe, hugges smaae,
Før der med liflig Flamme
En Alterild kan staae.

51.

Derfor, o sorte Jetter!
Saae I først Lyset her.
De første As-Ildrætter
Var den, at knuse Jer.
Vi Ymer snart mon dæmpe,
Han ei vor Kraft modstod,
Da hver en Jettekæmpe
Flux drukned i hans Blod.

52.

Vi kasted ned med Torden
Hans Krop i Svælgets Grav,
Deraf vi skabte Jorden,
Af Blodet Jordens Hav.
Udaf hans Been, de fierne
Bierge, med megen Gru;
Skyerne af hans Hierne;
Der drømmer den endnu.

53.

Hans tykke Øienbryne
Blev sat i mangen Rad;
85 Deraf blev snart tilsyne
Den store *Midgards Stad*;
Hans hvælvet høie Pande
Vi spændte ud derpaa,
Da Himlen mon opstode;
Den farved Freya blaa.

54.

Med Muspelheimske Gnister
Vi pryded den i Hast;
Nu Stiernen aldrig mister
Sit lyse Straalekast.
Udi sin Glands hin klare
Den høit paa Himlen staaer,
Mens Asers stolte Skare
Paa den med Fødder gaaer.

55.

Vi tvende Træer mon fælde,
Alt ved hin store Sø;
Da blev ved Guders Vælde
En Svend, dertil en Mø.
Den Svend frem monne komme
Af Egens Bul saa kiek;
Møen den hulde Blomme
Sprang af en Rosenhæk.

56.

Askur og Embla klare,
Blev ikke lidet glad,
Da vi dem hen lod fare
Til Midgards store Stad.
Vel alle Jordens Hære
86 Sprang frem af deres Rod,
Som nu os Guder ære
Med Ild og Offerblod.

57.

Det Sagn er vel i Minde;
I Jettens Nederlag
Bergelmer med sin Qvinde
Kun undkom paa et Vrag.
Fra dem allene stammer
Du med din Kæmpeæt,
Som nu blandt Malm og Flammer
I Biergets Dyb er sæt.

58.

Til disse mørke Sale,
Vi bragte Eder hid,
Hvad har du der at prale
Om ældre Fødselstid?
Af Aser overvundet
Med alt dit Kogleri,
Est du til Fieldet bundet,
Og kun om Natten fri.

59.

Men ret som Ukrud vilde
Udbreder sig heel snart,
Saa gaaer det ogsaa ilde
Med Eders Kæmpeart;
Mod Asers Hær hin faste
I atter prøver paa
Jer dristig at formaste;
Men det skal ilde gaae.

87

60.

Ei nok at I fordærve
Den vakre Askurs Æt,
Og mangt et Rov erhverve
Ved skammelig Idræt,
Men selv de Altre faste,
Som staae for Valhals Gud,
I vover at kuldkaste,
Og slukke voldsomt ud.

61.

Derfor fra Odins Rige
Jeg kommen er hened,
For dig, o Troid! at sige,
At jeg din Trædskhed veed,
At Valhals Herre mægter,
Blot ved et Ord saa brat,
De Jothunheimske Slægter
Vel at fordærve plat.

62.

Thors Blik stod høit i Lue,
Ved disse strænge Ord,
Han var heel skøn at skue,
Den stærke Asathor.
De gyldne Plader lyste,
Høit paa hans hvalte Bryst,
I Løn hver Jothun gyste.
Han stod saa rolig, trøst.

63.

Taus i de vilde Flammer
Han skued nær og fiern;
88 Han løfted op sin Hammer,
Saa tung, af drevet Jern,
Ned giennem Fieldet dandsed
En sølvklar Klippebæk,
Den ved hans Fødder standsed
Forstummende af Skræk.

64.

Da sagde Jetten fage,
Den feige Utgards Drot:
Jeg lader dig ei drage
I Vrede fra mit Slot.
Du skalst din Fod her fæste,
Endnu en stakket Tid.
Jeg vil dig venligt gieste,
Da du est kommen hid.

65.

Vi vil alt uden Vrede,
Naar Ingen meer er træt,
En Leeg her tilberede,
Som sømmer Heltes Æt,
Saa kan vi uden Harme
See udi Kampens Lyst,
Hvo der har stærke Arme,
Og mandigt Kæmpebryst.

66.

Sit Ja til denne Tale
Gav Thor med villig Hu.
I guldbesprængte Sale
Dem Drotten førte nu,
Et Bord af Marmor hugget,
89 Stod der paa gyldne Been.
Da blev heel svarlig drukket
Af huul Karfunkelsteen.

67.

Da toned Kildevældet,
Alt Sølv i Bierget klang.
Høit Stormen lød i Fieldet.
Det var en sælsom Sang.
Gud Thor ved Rosgas Side,
Samt Tialf og Loke fro,
Sadd' udi Salen vide;
Heel lysteligt man loe.

90

FJERDE SANG.

1.

Da ved de brede Borde,
De Kæmper rundt nu sad,
Tog Loke snildt til Orde,
Den muntre Asa glad:
Han mon ei længe tøve
Han raabte skiemtsom Viis:
En Leg vi strax vil prøve,
Hvori jeg vinder Priis.

2.

Utgardelok behænde
Da mellem sine Mænd

Til Loke sig mon vende,
Og sagde: Siig os den!
Loke med megen Glæde
Greb til en Brad paa Stand;
Han sagde: I at æde
Ei findes min Overmand!

3.

Af hvad jeg nys har fristet,
Vel Madlyst man kan faae.
91 Den Kraft, man haver mistet,
Man atter søge maa.
Du haver stærke Giester,
Som ogsaa *her* kan feide.
Thi lad din Kiøgemester
I Stegerset vel arbeide!

4.

Da sagde Utgards Herre
De skiemtefulde Ord:
Der er fast intet værre
End hungrig at gaee fra Bord.
Dog skalst du mærke, Kiere!
Skiønt du est Kostens Ven,
At du kan intet tære
Mod Een af mine Mænd.

5.

As-Loke brat mon studse,
Han hurtig reiste sig;
Han sagde: Onde Thusse!
Troer du at skrække mig?
Kaldte da Drotten svare,
Heel listigt han mon lee.
Da monne sig aabenbare
En Jothun sær at see.

6.

Han sprang af mørken Kammer,
Sin Husband brat han lød.
Heel underlige Flammer
Sig i hans Harnisk brød.
De fleste vare gule,
92 Nogle var rød' og blaae,
Den Troid ei monne skule;
Kiekt han paa Guden saae.

7.

Hans hvasse, stærke Tænder
Sad i en dobbelt Rad;
Selv paa hans Fingerender
I Neglers Sted de sad.
Hver Tand heel sælsomt lyste
Alt med en Flamme stor.
Ung Rosga svarligt gyste;
Af Skræk hun sammenfoer.

8.

Da bortsvandt Fieldets Skygge;
Sig Loke reiste op.
Han sagde: Du kanst tygge,
Seer jeg, med al din Krop.
Dog, om du ogsaa bruger
Hvert Lem saa mangelund,
Troer jeg ei, meer du sluger,
End Loke med sin Mund.

9.

Et Fad man da indbragte,
Vel hamret ud af Guld.
Utgardelok det lagde
Med lækkre Brade fuld.
Den Troid, heel sær at skue,
Samt Loke, den stærke Mand,
Da aad af al Formue;
Det siger jeg forsand.

10.

Alt ved den ene Ende
Stod Trolden for det Fad.
Asa-Lok behænde,
Ret for den anden sad,
Da blev heel svarlig sluget,
Det var stor Lyst at see,
Paa engang midt i Truget
Da baade mødtes de.

11.

Da havde Loke Kiødet
Reent ifra Benet ædt,
Som der for ham var sødet;
Han var da saare mæt.
Jetten da ei allene
Havde ædet den halve Mad,
Men og de haarde Bene,
Dertil det gyldne Fad.

12.

Da blev stor Spøg og Latter,
Selv Thor heel svarligt loe,
Rosga, Bondens Datter,
Var da i Hu saa fro.
De Giæster alle tillige,
Som sadde i Middagsstunden,
Den Dom da mon afsige:
At Loke var overvunden.

13.

Da sagde Utgards Fyrste
Til Tialf i Brynien blaa;
94 Da dog ei meer vi tørste,
Lad os meer Latter faae!
Vor Gammen i at spøge
Vi finder alle nu;
Thi lad os og forsøge
Nu dine Kræfter, du!

14.

Da svared Tialf hin gode:
Hvad kalder du Forsøg?
Du maa dig ei hovmode
Ved Asa-Lokes Spøg!
Han klædte mig i Plade;
I gjør mig ingen Meen,
Skjøndt I kan sluge Fade,
Dertil, som Hunde, Been.

15.

Den skulderbrede Jette
Til Tialfe atter skreg:
Vi vil herom ei trætte,
Siig nu kun frem en Leg.
Da svared Tialf behænde,
Han lagde sit Harnisk hen,
Saa vil tilmaals jeg rende
Med een af dine Mænd.

16.

Da skreg den Drot i Bierge:
Slig Leeg er saare god!
Naar man sig ei kan væрге,
Saa bruger man sin Fod.
Lader os ei spille Tiden,
95 Slig Leeg du vist forstaaer.
Dog troer jeg Tomme-Liden
Dig fuld vel overgaaer.

17.

Tialf rynked sine Bryne,
Hen beed i Læben sig.
Da blev der snart tilsyne
En Dverg heel underlig.
Saa smidig som en Bue
Han var, men lidet før,
Man kunde ham grant ei skue,
Han dæktes af et Slør.

18.

Til Leeg han sig beredte;
Snart snerped han sig ind,
Snart vidt han sig udbredte,
Alt efter sagten Vind.
Da sagde Tialf hin svare:
Slig Krop vist Faa har havt,
Dog skal til langt at fare,
Ei Myghed blot, men Kraft.

19.

Thi tog han til at rende,
Saa det i Bierget skialf;
Da dreied ved Løbsens Ende
Den Dverg og mødte Tialf;
Tialf vilde sin Harm ei røbe
Udi det skumle Bierg;
Han sagde: lad os løbe
Engang endnu, o Dverg!

96

20.

Det Løb da brat begyndte,
Udi det hule Hiem,
Sig Tialfe svarligt skyndte,
Kom dog kun langsomt frem.
Den Dverg foer som en Alfe,
I Hast til Maalet ud.
Da var derfra end Tialfe
Et svarligt Pileskud.

21.

Alt til den tredie Prøve
Man da beredte sig,
Da mon ei Dvergen tøve,
Troe mig heel sikkerlig.
Til Maalet han sig skyndte,
Foer saa paa hurtig Fod
Tilbage, hvor Løbet begyndte;

Ved Maalet ei Tialf end stod.

22.

Da blev til Dom forbundet
De Kæmper strax paa Stund.
At Tialf var overvundet,
Da sagdes med een Mund.
Tialf sig i Krog mon sætte,
Den Dverg svandt som en Vind.
Tialfs Lemmer var saa trætte;
Harm brændte ham paa Kind.

23.

Da sagde føren Jette,
Til Thor, den stærke Mand:
97 Du maa dog og udrette
En Idræt nu paa Stand.
Vel dine Kæmpers Lykke,
Var her ei saare stor;
Men med et svarligt Stykke
Kanst du dem hevne, Thor!

24.

Da svared Thor hin høie,
Med Haand alt under Kind:
Det kan sig vel saa føie,
Bring mig et Horn herind.
Skiøndt Loke kunde ikke
Her æde med din Svend,
Vil jeg dog svarligt drikke,
Vel fremfor alle Mænd.

25.

Utgardelok behænde
Da vinkte, som tilforn,
Da treen een af hans Svende
I Hallen med et Horn.

Det var af Malm hin gule,
Med mange Skrifter paa,
Uden den store Hule
Dets ydre Spidse laae.

26.

Thor monne det betragte;
Det var heel kunstigt giort;
Heel stort han det mon agte,
Dog langtfra ei for stort.
Sagde da Utgards Fyrste
98 Til Thor saa mangelund:
Den skal vist ikke tørste,
Som stikker det ud til Bund.

27.

Naar mine Kæmper dømmes
I Straf, for ilde Værk;
Da Hornet ud maa tømmes
Af slig en Kæmpe stærk,
Et Drag det sielden tømmer;
I to er Sæd at see,
Men ingen Mand det sømmer
At stikke det ud i tree.

28.

Da sagde med stor Liste
As-Lok til Utgards Drot:
Thor er vist ei den sidste
I Drik paa Odins Slot;
Naar han sin Haand udstrækker
Og efter Hornet taer,
Den Gud da fast forskrækker
Valhals Einheriar.

29.

Ydun saa kielent kryster,

For ham sin Æblemost;
Melken af hendes Bryster
Er ei saa sød en Kost.
Den Most kan Thor udtømme
Ret paa sin Kæmpeviis;
Man pleier ham berømme,
Han vinder stedse Priis.

99

30.

Det Sagn er ei forborgen,
Asodin har for Skik,
Til Mimer at gaae hver Morgen,
Og faae en Kildedrik.
Et Horn, som Hvermand hylder
For Dybden, Bredden, sin,
Med Vand da Mimer fylder;
Det blier til liflig Viin.

31.

Det kan jeg fuldvel sige:
Eengang da Odin drog
Ud fra sit Guddomsrige,
Da Thor hans Bæger tog,
Han drak det ud til Bunde,
Den understærke Mand.
Hans Roes er i alle Munde,
Det siger jeg for sand.

32.

Da Odin brat erfared
Den Asas Idræt nu,
Da snarlig aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
Han sagde, du fordrister
Dig aabenbar som i Løn,
Jeg troer: selv Skiebnen frister
Du rask, min kiekke Søn!

33.

Ved denne Drik hin søde,
Gud Thor sin Viisdom fik;
100 Hans brune Kinder gløde
Endnu af denne Drik.
Hver Gud da monne dømmme,
Det var en Idræt stor,
Skulde da nu ei tømme
Dit Horn den stærke Thor?

34.

Da sagde Utgards Fyrste:
Hvo veed, om i Valhal
Man kan saaledes tørste,
Som her i denne Sal.
Da flux det Horn ophæved
Thor med sin Arm saa stærk.
Dybt det i Bierget bæved;
Det var et svarligt Værk.

35.

Meldte da Jetten lede:
Sæt det kun for din Læbe,
Da vil af Tørst og Hede
Ei Tungen til Ganen klæbe.
Gud Thor da monne fare
Saa sindeligt i Mag.
Han drak af Hornet klare
Et stort og vældigt Drag.

36.

Han drak som Sandet drikker
Udi den hede Ørk,
Naar han sin Regn udskikker
Fra Tordenskyen mørk.
Den Gud med megen Ære,
101 Da saae udi det Horn -
Da tyktes det hannem være
Saa bredfuldt som tilforn.

37.

Gud Thor kun sielden pukker,
Han virker i sin Kraft,
Thi tog han store Klukker,
Lænt til sit Hammerskaft.
Han slog i Panden Rynker,
Det var en stor Bedrift.
Han drak, som Elven synker
Udi en Klipperift.

38.

Monne da ned sig bøie
Den Herre, som tilforn;
Med et nysgierrigt Øie
Han kiged i det Horn;
Da mærkte han med Vrede,
At det var fuldt som før;
At indtil Hornets Bredde
Der ei en Plet var tør.

39.

Da satte det for Munden
Den stærke Asa god,
Han drak, som Afgrundsbunden
Drak Kæmpen Ymers Blod.
Udi den Hal hver Thusse,
Som skued den Idræt,
Da monne svarligt studse,
Men snildt de skiulte det.

102

40.

Da Thor nu mon fornemme,
Det ei var udtømt end,
Da hæved han sin Stemme,
Og rakte Hornet hen.
Han sagde: i at drikke
Jeg seer I stande først;
Thi Valhals Guder ikke
Har hede Sygers Tørst.

41.

For Tørstens Glød at slukke,
De Guder, morgenrøde,
End aldrig Horn udstukke;
Men for i Kraft at gløde.
En herlig Miød blier blandet,
Det har vi der for Skik;
Meer kraftig, mindre vandet,
End denne ferske Drik.

42.

Da sagde Jetten lede
Til Valhals Asa-Thor:
Naar Skuldrene er brede,
Er ogsaa Bugen stor.
Men da kun nu vi spøge,
Saa er brat min Begier,
At du vil kiekte forsøge
En anden Idræt her.

43.

I disse høie Sale
Det er vor gamle Skik,
103 Os lystigt at husvale
Ved Leeg saavel som Drik;
Thi vil vi og ei tøve;
Da vi er end ei trætte,
Vi Kræfterne vil prøve
Ved Byrder op at lette.

44.

Gud Thor da gav sin Villie
Til disse Lege brat,
Da løb ved bredden Tillie
En egen Art af Kat.
Den saae paa Thor heel bange,
Og krymped tit sig ind,
Skiød Bugter som en Slange,
Med lumske og frygtsomt Sind.

45.

Den stirred gridsk og slugen,
Med røde Øine smaa,
Den skiød sig frem paa Bugen,
Og sig for Guden laae.
Den kunde sin Frygt ei tvinge,
Da den af Krog blev kaldet;
Af Horn den havde Ringe,
Og var om Livet skaldet.

46.

Hen i de gyldne Sale
Den snoede sig heel styg;
Den logred med sin Hale
Saa skiældet og saa tyk,
En Braad med tvende Kløfter
104 Sad i dens Gab, saa stor.
Lok sagde: hvis du den løfter,
Da har du Kræfter, Thor!

47.

Da sagde med stor Ære
Den fagre Laufey's Æt:
Gud Thor kan evig bæere,
Og bliver aldrig træt,
Han sine Sener strammer
Saa kraftig og saa sund;
Blot veier hans tunge Hammer
Vist hundred Bismerpund.

48.

Mærk vel, o Troid! min Tale:
Gud Thor gik ind en Nat
I Freyas lyse Sale,
Tog hendes Løibænk fat,
Han nænte ei at vække
Den fagre Rosenknop,
Han greb med Hænder begge,
Og løfted Karmen op.

49.

Den Karm, det maae jeg sige,
Af friske Blomster fuld,
Var tung foruden Lige,
Den var af drevet Guld;
Dog bar han, uden Bulder,
Og uden mindste Sorg,
Den paa sin stærke Skulder,
Hen i sin egen Borg.

105

50.

Da nu den Mø guldhaaret,
Opvakt ved Midnatstide,
Brat fandt sig did indbaaret,
Og saae ham ved sin Side,
Da fra sit Hovedgierde
Hun foer i al sin Pragt;
Hun monne sig forfærde
Alt ved hans stærke Magt.

51.

Dog vidste han med Varme
Den Disa vel at trøste,
I sine lodne Arme
Han monne Freya kryste.
Da glemte hun at græde
Alt for den stærke Mand,
Han monne kraftigt glæde
Den skønne Lillievand.

52.

Da nu den Gud med Ære
I Mag slig Byrde bar,
Skulde da nu vel være
Sligt Kryb den Helt for svar?
To Katte er om at trække,
Hvad han kan løft' alleen.
Han stærker' er end begge,

Hvad siger da vel Een?

53.

Da smilte Utgards Herre,
Han sagde: Tag kun fat!
106 Maaskee er Freyas Kerre
Saa tung ei, som min Kat.
Da bød dem Thor hin faste
At tie baade still.
Han monne svarlig haste
Hen til det sære Spil.

54.

Da stirred Katten slugen
Og ret med megen Harm,
Thor greb den under Bugen
Med stærken Kæmpearms.
Heel rædsomt da den snøfted,
Men Thor stod rolig tryg;
Alt som han meer den løfted,
Den kroged op sin Ryg.

55.

Saavidt hans Arme rakte,
Han høit den hæved op;
Men smidig den udstrakte
Alt meer sin glatte Krop.
Et Hul i Loftets Fielde
Den Gud da monne slaae.
Han hæved den med Vælde
Høit imod Himlens Blaa.

56.

Da var fra Jorden flytted
Ikkun dens ene Been,
De andre tre sig støtted
Mod Hulens dybe Steen.

Gud Thor med trætte Arme
107 Da slap den atter ned;
Han dulgte tavs sin Harme,
Og sig i Læben beed.

57.

Den Kat da bort man bragde,
Og Trolden, sledsk i Blik,
Til Tialfes Herre sagde:
Saaledes den Leeg gik!
Som Alt i disse Egne
Er Katten før og stor,
Og liden kun at regne
Mod os er Odins Thor.

58.

Da sagde Tialfes Herre
Alt udi Utgards Sal:
Ved Miølnr og min Kerre!
Jeg hader Ord og Pral;
Men da dog fra dit Sæde,
Du kalder mig saa svag,
O Drot! da frem du træde
At prøve Favnetag.

59.

Da lemped mildt sin Stemme
Den Drot i samme Stund,
Han sagde: Ei du glemme,
At her vi lege kun,
At alt vort Værk herinde
Er et kortvilligt Spøg;
Thi med min gamle Qvinde
Du brydes, til Forsøg!

60.

Da meldte Lok' hin snilde,
Den Gud fra Asgards Slot:
Hun kommer ei for silde
For denne stærke Drot.
Mod Væg han hende stemmer,
Og det i megen Mag;
Han hende sønderlemmer
Med stort og vældigt Brag.

61.

Har hun i Runeskrifter,
Den gamle Ymers Mø,
Ei læst om hans Bedrifter
Paa Ægirs stolte Ø?
Da med sin stærke Hammer
Dumdristig Jomfru-Flok
Han skienkte slige Skrammer,
At hver fik svarlig nok?

62.

Det var stor Lyst at skue
Ham med sin Miølner der,
Hvor kiek han stod i Lue
Midt i den Qvindehær,
Den vilde ham forbyde
Paa Land at sætte Fod,
Det monne den fortryde,
Den sank udi sit Blod.

63.

Da blussed Thor tilvisse,
Den Kæmpe stærk og rank;
109 Slog Loke mod sin Isse,
At han til Jorden sank.
Han sagde: jeg maa vel lære
Dig onde As paa Stund,
Den stærke Thor at ære,
Og tæmme kaaden Mund.

64.

Du feige Vendekaabe!
Stem kun i Utgards Sang,
Du uselige Taabe,
Du Gienlyd af hver Klang!
Bespot de høie Guder,
Blandt hvem du tæller dig!
Saavist som Fenris tuder,
Din Straf blier skrækkelig.

65.

Da sagde Lok' behænde
Med Blussen paa sin Kind:
Hvor kan til Harm du vende
O Thor! saa let dit Sind?
Du vedst at her vi søge,
Ved Leeg at frydes ret;
Kan vi da ikke spøge
Med Tale, som Idræt?

66.

Er da din store Vælde
Og Høimod, lyse Thor!
Saa svag, at jeg kan fælde
Den med et skiemtsomt Ord?
Af hine Møer, du dræbte,
110 Var ingen svag og spæd;
De Egekøller slæbte
Og i Jern-Plader klæd.

67.

Det var jo Troldeqvinder,
Som siunke for dit Sværd,
Alt om hin Daad mig minder
Den gamle Qvinde her.
Det gaaer vist hende værre,
Det skrøbelige Siv.
Da sagde Tialfes Herre:
Saa glem da denne Kiv!

68.

Da stod i Hallen inde,
Ved knudret Krykkestok,
En saare gammel Qvinde,
Med filtet Marelok.
I Panden var hun rynket,
Dybt hendes Øine laae;
Hun blev af Guden ynket,
Da hen paa ham hun saae.

69.

Han sagde: Det ei sig sømmer,
At med dig brydes Thor,
Før du en Most udtømmer
Hvis Frugt i Valhal groer,
Udaf et lidet Giemme
I Skioldets Bule rød,
Man monne da fornemme,
Han tog en Frugt saa sød.

111

70.

Med milde Hertesæder
Han rakte Æblet hen;
Han sagde: Naar du det æder,
Forynges du igjen.
Det er af Bragis Have;
Det skienker Ungdoms Liv;
Det er en kostbar Gave
Af Gudens unge Viv.

71.

Da satte sig paa Skammel
Den Qvind af Alder tung:
Hun sagde: Jeg er gammel,
Men blier dog evig ung.
Det Æble, dig skal nære,
Slut det i Skioldering!
Jeg intet kan fortære,
Og æder dog alle Ting.

72.

Ved denne sæere Tale
Blev Thor heel underlig,
Udi de skumle Sale
Da Qvinden reiste sig.
Hun slyngte sine Arme
Om ham med megen List,
Han stred med Kraft og Harm;
Men sank i Knæ tilsidst.

73.

Da Loke blev forfærdet,
Og Tialf og Rosga med.
112 Thor vinkte dem med Sværdet
At drage brat afsted.
Han vendte sig i Vrede
Da til den onde Drot;
Han sagde: Du skalst lede
Mig af dit Troldoms-Slot.

74.

Mit Øie sig oplader
Ei for dit Kogleri.
Den vise As, min Fader,
Mod sligt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog;
Derfor min Heltelykke
En saadan Ende tog.

75.

Du skalst dig ei formaste
Mod mig i næste Færd.
Odin kan Runer kaste,
Som Thor kan løfte Sværd.
Naar begge sig forbinde,
Og nærme sig dit Hav,
Skal du dem ei forblinde
Her i din egen Grav.

76.

Derpaa han gik i Vrede
Med Blussen paa sin Kind,
Ham Drotten ud mon lede,
113 Heel ængstelig i Sind.
I Biergets Dyb det sukked,
Stærkt jog dets hvide Blod.
Det langsomt op sig lukked. -
Da Thor paa Sletten stod.

114

FEMTE SANG.

1.

Da nu den Helt hin svare
Midt udi Marken stod,
Alt under Himlen klare,
Med Blomsten ved sin Fod,
Da lyste først hans Hammer
Med blanke Bliants Skiær,
Hans Brynies røde Flammer
Brød sig paa Kryds og Qvær.

2.

Han stirred med sit Øie,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Til Himmelen den høie,
Og svang sit Hammerskaft.
Da saae først Utgards Fyrste
I ham den Gud, som slaaer;
Thi reiste sig i Børste
Af Skræk hans Hovedhaar.

3.

Af Gysen hardt betagen
Da blev den Jettes Barm,

115 Skiøndt Guden var bedragen;
Han frygted dog hans Harm.
Skiøndt Thor udi sin Kerre
Snart kørte bort i Mag,
Han vidste: Hlidskialfs Herre
Vel kiendte hans Bedrag.

4.

At Odin, naar han traadde
I Valhal atter ind,
Brat vilde alt forraade
Og tærge Heltens Sind.
Thi søgte fulen Jette,
Den svigefulde Mand,
Da Skranker brat at sætte
For Gudens Harm paa Stand.

5.

Han tænkte: Jeg maa sige,
Hvordan sig alt tildrog;
Hvi nys udi mit Rige
Den Leeg slig Ende tog.
Hvis hist han det erfarer,
Hans Harm blier mere stor;
Og slet jeg mig forsvarer
Mod Odin og mod Thor.

6.

Den Jothun til den Ende,
Saa fuld af List og Svig,
Til Thor sig da mon vende,
Og sagde drøvelig:
Vel er det, Utgards Tillie
116 Med dig ei bugner meer;
Vist aldrig med min Villie
Jeg der igjen dig seer.

7.

Da der er ingen Fare
For Ymers Afkom nu,
Saa vil jeg alt forklare
Med en oprigtig Hu,
Paa det du selv kan vide,
Hvor stor du est i Kraft,
Med Sværdet ved din Side,
Og med dit Hammerskaft.

8.

Med megen Skræk jeg hørte,
O stærke Asathor!
At i din Karm du kiørte
Fra Asgard ned til Jord.
Men da du vilde drage
Ned til mit faste Slot,
Da mon jeg det saa mage,
Du blevst forblindet, Drot!

9.

Ei vilde jeg fornærme
En Gud saa stærk som fri,
Men kun mit Land beskiærme
Ved snilde Kogleri.
Jeg rørte Havets Bølge;
Det hialp kun lidet mig.
Jeg vil det ei fordølge,
Du est forfærdelig.

117

10.

Derpaa jeg mig udrakte
Heel usædvanlig stor,
Og mine Lemmer strakte
Hen ad den grønne Jord,
Jeg vilde dig forfærde
Alt paa den øde Vei;
Men eders Spyd og Sværde
Jeg sløve mægted ei.

11.

Jeg gyste for din Hammer
Fra snilde Dverges Hiem;
Jeg vidste: hvor den rammer,
Staaer Kampens Rose frem.
Jeg tænkte dig at skrække
Ved indbildt Overmagt.
O Thor! men dig at giekke
Det aldrig var min Agt.

12.

En Stump udaf hin Kiæde,
Hvormed I Fenris bandt,
Som Dverger hist mon smedde,
I Fieldets Vraa jeg fandt,
Den jeg om Braagen snoede
Udi min store Nød;
Fordi jeg sikkert troede,
At intet Staal den brød.

13.

Den var til Hielp i Vaande
Heel kunstig sammenknyt,
118 Af alle Fugles Aande,
Og alle Fiskes Spyt;
Af Smæk ved Kattens Fødder,
Af Skiæg paa Qvinden feig,
Af Klippens dybe Rødder,
Af Biørnens Sene seig.

14.

Det skedte, som jeg troede,
Dog blevst du ikke ræd;
Dit Belte du omsnoede,
Og foer saa gramt afsted.
Det maa jeg for dig sande,
At paa den grønne Vang
Den kolde Sved af Pande
Mig udi Angsten sprang.

15.

Da blev dit Øie skuffet;
Mildt første Slag gienlød,
Men havde det mig truffet,
Det blevet var min Død.
Af Skræk jeg qvær mon blegne;
Da trylled dig min Sang
I hine Klippe-Egne;
Der først din Hammer klang.

16.

Ved Troidens sære Tale
Thor hen i Klippen saae;
Da trende store Dale
Ret for hans Øie laae.
Den Jothun ydmygt sukked
119 Alt ved det svare Værk,
Han sagde: Dem har du hugget
Alt med din Miølner stærk.

17.

For dig og for dit Følge
Det virkelige Syn
Jeg monne snildt fordølge,
Og rynked mine Bryn.
Du slaaer, det maa jeg sande,
Som den, der slaaer ihiel.
Du knuste ei min Pande,
Men haarde Kampefield.

18.

Derpaa jeg dig forvilled
I Biergets Kløfter om.
Alt ved min List indhildet
Til Helas Sal du kom,
Jeg tænkte dig at skrække,
Du ædle Kæmpe god,
Men intet Syn kan knække
Dit frygtelige Mod.

19.

Og at jeg nu skal tale
Om hver en Idræt stor
I mine egne Sale,
Saa mærk vel mine Ord.
Først Loke du mon æde
Med Fynd af lækkre Brad;
Det var stor Lyst og Glæde
At see dig ved din Mad.

120

20.

Dog skiøndt af al Formue
Du aad, o stærke Mand!
Som Fieldets *Ild* og *Lue*
Dog ei du æde kan.
Det monne Kæmpen være,
Som sprang af mørken Vraa;
Hvad Under han kan tære
Da Malm og Been som Straa?

21.

At, Tialfe! du mon røbe
Alt paa hin lange Vei
Stor Raskhed i at løbe,
Jeg nægter heller ei.
Men den, med hvem du rendte,
Var mere snar end du;
Thi viid, den Troid jeg sendte,
O Tialf! det var min *Hu*.

22.

At nu min *Hu* vel mægter,
At løbe dig forbi,
Det vist du aldrig nægter,
O ædle Kæmpe fri!
Ved skiulte Runelege
Jeg Skikkelse den gav,
At den dig skulde spæge

I Biergets dybe Grav.

23.

Evindeligt blandt Jetter,
I Bierget fiern og nær,
121 Vil mindes de Idrætter,
Som Thor udførte der.
Vor Skræk vi vel mon skiule,
Ved hvad som da blev seet.
Men end i Utgards Hule
Slig Daad er aldrig skeet.

24.

Først maa jeg dig berømme,
O Asa! for din Drik;
Skøndt ei du kunde tømme
Det Horn, som da du fik.
Enhver af mine Svende
Paa dig med Rædsel saae,
Thi Hornets ydre Ende
Dybt udi Havet laae.

25.

Mens Vandet du mon sluge,
O Thor! saa mangelund,
Da saae vi Hornet suge
Fra Havets dybe Grund,
See kun i alle Vande,
Som her i Utgards Flod,
Da skal mit Ord du sande,
O ædle Kæmpe god!

26.

Gud Thor med Panden runken
Did styred sine Fied,
Da var dybt Havet siunken
Ned under Strandens Bred.

Da stytted sig til Sværde
122 As-Lok, og Tialf paa Stund;
De monne sig forfærde,
Og saae i dyben Grund.

27.

Da sagde Jetten snilde,
Den Utgards Drot saa brat:
Thor vil mig ikke ilde,
Han har mig alt forladt.
Mit Kogleri kun satte
I større Lys hans Kraft.
De Strande nu saa bratte
Bevidne jo hans Magt.

28.

Naar du est uden Hinder
Nu kommen til dit Slot,
Hiint Horn da der du finder,
Thrudvangers stolte Drot!
Lad det en Gave være!
Og lad det vidne om,
At Jetterne dig ære
Fra den Tid, did du kom.

29.

Da sagde Skioldets Kløver
As Thor, den stærke Gud:
Mon vel min Roes behøver
Ved dig at bredes ud?
Med sønderslagen Pande
Du burde gjøre Bod;
Og disse hvide Strande
Bestænkes med dit Blod.

30.

Da skiælved Jettens Læbe;
Flux tog han saa til Ord:
Den Svagere at dræbe
Ei sømmer Asa-Thor.
Da Katten du mon løfte,
Høit over Biergets Vold,
Da den tog til at snøfte,
Da isnede hver Trolld.

31.

Du gjør os ei saa bange
Med Lynild og med Storm;
Det var den grumme Slange,
Den stærke *Midgardsorm*,
Der knuger Jordens Sider
Rundtomkring Havets Grund,
Og sig i Halen bider
Alt med sin egen Mund.

32.

Stolt i din Guddoms Lue,
Du strakte den med Harm
Høit op mod Himlens Bue
Med vældig Kæmperarm; ,
Saa langt du op den førte
Ud over Biergets Sale,
At Jorden den berørte
Kun med sin Braad og Hale.

33.

Den gamle, runkne Qvinde,
Der monne dig til Spee
124 Skiøndt langsomt overvinde,
Som var saa sær at see;
Som ei af Frygt mon blegne,
Skiøndt vist din Kraft var stor,
Som lærte dig at segne,
Var *Tiden*, stærke Thor!

34.

Den Qvinde, styg og vammel,
Gaaer ved sin Stav saa tung;
Skiøndt hun er saare gammel
Er hun dog evig ung;
Alfader hende lærer
At vandre vidt omkring,
Hun ingenting fortærer,
Og æder dog alle Ting.

35.

Hun mon os Jetter fælde!
Jeg siger dig forsand:
Selv Asers stolte Vælde
Bortæder hendes Tand.
Hun satte dig med Ære
I Knæ, den Qvinde god;
Lad det et Varsel være!
Og tæm dit Overmod.

36.

Da dirred Gudens Læbe,
Han tog sin Hammer fat;
Han vilde Jetten dræbe -
Da var han svundet brat.
Field over sig at hænge
125 Den Gud ei længer saae;
Han stod paa grønne Vænge,
I braaget Kløverstraa.

37.

Han monne sig omgiorde,
Og kasted rundt sit Blik;
De rige, fede Hiorde
Saa stadigt rundt ham gik.
Da hist, hvor Skoven groede,
Den Hytte brat han saae,
Hvor Tialfes Fader boede,
Den mellem Bøge laae.

38.

Da blussed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Brat tog han til at rende
Igiennem Mosevand.
Rundt om de lumske Moser
Løb Rosga let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roser
I Morgenpurpur stod.

39.

De Børn da længtes saare,
Da de den Hytte saae;
Paa Kinden Rosgas Taare,
Som Morgenduggen, laae.
Ung Tialfe svarlig rendte
Da ret med megen Lyst.
Hans unge Hierte brændte,
Og stormed i hans Bryst.

126

40.

Bred stod en Lindestubbe,
Den Hyttes Indgang nær,
Der sad den gamle Gubbe
Alt med sin Hustru kier.
Af svarlig Glæde skialfe
De Gamle beggeto.
Han raabte: Der er jo Tialfe!
Hun: Der er Rosga jo!

41.

Da blev der megen Glæde,
Dertil heel svarlig Lyst,
Den Hustrue plat mon græde,
Med Rosga ved sit Bryst.
Med Fryd det Øie hængte
Paa hendes Spyd og Skiold,
Hun sagde: Ei jeg tænkte,
At fød' en Mø saa bold.

42.

Hun sagde: hvo har givet
Dig en saa fyldig Arm?
Meer smal du est i Livet,
Og mere fuld om Barm.
Da svared med stor Ære
Ung Rosga disse Ord:
Det har min Husband kiere,
Den stærke Asa-Thor.

43.

Det var den gamle Gubbe
Alt med de Lokker graa,
127 Han reiste sig fra Stubbe,
Paa Tialfe stivt han saae.
Da monne Svenden buldre,
Og løfted Sværdet op
Alt med de brede Skuldre
Og stærken Senekrop.

44.

Den Fader raabte: Tialfe,
Du varst en liden Svend!
For dig ei Kæmper skialfe,
Du varst ei Kampens Ven.
Nu du din Arm udstrammer
Ret efter Helteskik.
Hvo gav dig disse Lemmer
Og dette Lue-Blik?

45.

Hvor fikst du Kraft at stramme
Den Biørne-Buestræng?
Hvo gav dig denne Flamme?
Nys varst du jo en Dreng!
Da svared med stor Ære
Ung Tialfe disse Ord:
Det gav min Husband kiere,
Den stærke Asa-Thor.

46.

Som Tialfe nu saa mæled
Gud Thor da nærmed sig.
Den gamle Gubbe knæled
Med Qvinden ydmygelig,
Han sagde til den Herre
128 Da med et bange Suk:
Jeg haver giemt din Kerre!
Og karsk er nu din Buk.

47.

Da bortsvandt Gudens Vrede,
Der vakt var i hans Sind
Ved Jettens Ord, hin lede,
Han gik i Gaarden ind.
Han Stalden op mon lukke,
Da glemte han sin Harm,
Ved Synet af de Bukke,
Og af den gyldne Karm.

48.

Den høie Jothunbane
Da fat sin Hammer tog,
Alt efter gamle Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

49.

Da kom fra grønne Skove
Ung Tialf med Qvist og Green,
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen,
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaae,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

50.

Endnu ei Bonden eied
Et Fad i al sin Vold,
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Gieddebukke
Da trøsteligt de nød;
Det Blod, som kom i Krukke,
Var bleven liflig Miød.

51.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei seen;
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been.
Det var den gamle Gubbe,
Trak Tialf ved Armen ud,
Hen til den Lindestubbe
Bort fra den Bukkehud.

52.

Da raabte Thor hin høie:
Hvi drager du ham bort?
Den Bonde sig mon bøie,
Og trak ham længer fort.
Han sagde: Lad mig ei tøve!
Jeg mindes Daaden sidst;
Jeg frygter Tialf skal prøve
Den samme Argelist.

53.

Da sagde Thor med Latter,
Han satte sig paa Steen:
130 Vist aldrig Tialfe atter
Vil knække Bukkebeen.

Hans Kræfter ei behøve
At styrkes nu ved Marv,
Som da han Ved mon kløve,
Og kørte Ploug og Harv.

54.

Da Gubben fro, bevæget,
Slap Tialfes Kiortelflig,
Da man var vederqvæget,
Til Sengs man lagde sig.
Gud Thor, den stolte Herre,
Udi sin Brynie rød,
Steg op udi sin Kerre,
Og der sin Hvile nød.

55.

De Fugle qviddred glade,
I aarlen Morgenstund,
Da klædte de sig i Plade,
Alt efter korten Blund.
De Vaaben de monne hærde,
Bandt Skinner om Arm og Been,
Og sleeb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

56.

Med Søm da Thor mon nagle
Guldsko til haarden Hov.
Selen fra lette Skagle
Han fæst om stærken Bov,
Greb saa i Haand sin Hammer,
131 Og tog sit Følge med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa hardt de foer afsted.

57.

Den Bonde Fod ei rørte,

Saa taus han monne staae,
At de i Luften kiørte,
Han med Forundring saae;
Den Svend da med den Pige
Saae sig saa vidt omkring,
Da høit de monne stige,
Op ad den Regnbu-Ring.

58.

Hen ad den lyse Bue
Da kiørte Aukathor,
Der stod en Rosenlue,
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte,
Da Kerren forbi ham gik,
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

59.

Da sagde Miølners Svinger
Alt til den Lillievand:
Vel bedst, at jeg dig bringer,
Til Freya nu paa Stand.
Thi endnu ingensinde,
Saalænge Verden stod,
For nogen Mø og Qvinde,
Thrudvanger op sig lod.

132

60.

Blaa Ædelstene dækker
Den skiønne Freyas Sal,
Blandt høie Rosenhækker,
Den stander i en Dal;
Sneehvide Svaner seiler,
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommen hver trofast Beiler,
Dertil hver trofast Mø.

61.

Folkvangurs bedste Eie
Er hun den Dronning blid.
Midt paa et Blomsterleie
Hun blusser rank og hvid.
Saa smekker som en Vidie,
Hun aander elskovsvarm.
Hun er saa smal i Midie,
Hun er saa fuld om Barm.

62.

Hun har to runde Hænder,
En Rose vel i hver,
De tvende Roser brænder,
Med et livsaligt Skiær,
De lugter altid søde,
I hendes klare Hiem,
Aften og Morgenrøde,
Faae deres Lys fra dem.

63.

Hun læger alskens Vaande,
Saa huld i Siel og Sind,
133 Hendes varme Aande
Er Jordens Foraarsvind.
Hver Morgen hendes Øie
Man seer i Taarer staae,
De synke fra det Høie,
Som Dug, paa Blomster smaa.

64.

Hun har to Møer blide,
Siofna, dertil vel Hnos,
Ad deres Skuldre hvide
Nedstyrter Issens Fos.
Frugtbarheds Gudinde
Er Hnos, det milde Lys,
Siofna, den hulde Qvinde,
Er Søvnens milde Dys.

65.

Der, meente Thor hin stærke,
Var Sted for Rosga bold,
Han kunde fuldvel mærke,
Hun bar ei villig Skiold.
Han tog de Vaaben atter,
Og sagde fortrydelig:
Slip Sværdet, Bondedatter!
Det er for godt for dig.

66.

Til Freyas Fruersæde
Jeg nu dig bringe vil,
Det vil dig bedre glæde,
End mandigt Heltespil,
Der kanst du Elskov dyrke,
134 Jeg alt har længst erkiendt,
At med din Heltestyrke
Er det kun slet bevendt.

67.

Derpaa til Freyas Bolig
Med Rosga fort han gik,
Hun fulgte Guden trolig
Med glade Jomfrublik.
Udi den vakkre Pige
Fandt Freya stort Behag;
Thi blev i hendes Rige
Ung Rosga fra den Dag.

68.

Til Valhal Thor mon ile
Med Tialf til megen Glæde,
Da mon imøde smile
Ham Odin fra sit Sæde.
Han hæved op sin Finger,
Og trued, mild i Aand,
Han sagde: Mjølners Svinger,
Det var paa egen Haand!

69.

Jeg veed, hvad dig er hændet
Hist paa den dunkle Vei;
Jeg saae dit Øie blændet,
Men hindred Daaden ei.
Du vilde selv dig raade,
Det var din Stoltheds Gift,
At takke Odins Naade
For hver forundt Bedrift!

135

70.

Jeg tænker, naar du ager
Nu næste Gang afsted,
Da sindig først du tager
Din Faders Villie med.
Du est en Helt, ophøiet,
Hvo vilde nægte det?
Dog, skuer ei først Øiet,
Da træffer Armen slet.

71.

Derpaa et Horn han rakte
Sin Søn, den stærke Thor,
Gud Thor paa Miøden smagte,
Og mæled ei et Ord.
Han tænkte: det maa være!
Kun Daaden slet udfaldt.
Han er min Fader kiere,
Hans Magt gaaer over Alt.

72.

Derpaa Sæhrimner bragdes
I Kæmpersalen ind,
For Tialfe Braden lagdes,
Han var saa fro i Sind;
Valkyrien hin blide,
Ham bød en Velkomst-Drik.
Saa gik man ud at stride,
Der vanked Hug og Stik!

136